

Pastorale brief

Editie 24 - 13 oktober 2022

Parochies H. Norbertus, H. Christoffel en Thomas a Kempis

Zoek de kansen, niet de problemen

Pastoor Ton Huitink

Onzekere tijden

De bloedhete zomer van 2022 ligt inmiddels achter ons en we gaan op weg naar een winterseizoen waarvan we niet weten of het ons op financieel en economisch gebied hard zal treffen. Op vele manieren moeten we nu al ervaren dat de kosten van het levensonderhoud heel hard stijgen. Mijn eerste ervaring met die kostenstijging was toen ik een tijdje geleden een doos eieren kocht. Voor 12 eitjes moest ik bijna vijf euro betalen! Daar schrok ik van, want bij de boer in Vollenhove of Kuinre betaalde ik vijf euro voor 30 eieren. Het plezier dat ik beleefde van de mooie zomer was dan ook snel voorbij. En net als iedereen heb ik mijn inkoopgedrag wat aangepast. Ook houd ik nu extra rekening met de extra kosten die het gebruik van gas, water en licht met zich meebrengen.

Ik hoor overal om me heen dat ik hierin niet de enige ben. Wij ervaren allemaal de moeilijke situatie waarin we, mede door de oorlog in Oekraïne, zijn terecht gekomen.

Nieuw werkseizoen, nieuwe keuzes

De parochiebesturen en het pastoraal team zijn zich in dit nieuwe werkseizoen zeer bewust van de noodzaak om vooruit kijken en waar mogelijk in te spelen op nieuwe ontwikkelingen. Nieuwe keuzes moeten ons

helpen om deze onzekere tijd goed door te komen. De parochiebesturen kijken natuurlijk naar de kosten van het energieverbruik. Pastoraal proberen we ons verder voor te bereiden door samen met lokale geloofsgemeenschappen de catechese, diaconie en liturgie zo goed mogelijk vorm en inhoud te geven.

Onze pastorale visie van drie jaar geleden hebben we maar voor een klein deel kunnen uitvoeren. In vier locaties zijn pastorale ontmoetingsruimtes gemaakt waar wij als pastores parochianen kunnen ontmoeten en die we ook als werkplek kunnen gebruiken. Helaas is er als gevolg van Corona niet veel terecht gekomen van een goed gebruik. We moesten in de verschillende lockdowns allemaal thuisblijven. Voor ons als pastores bleef het sociale en pastorale contact beperkt tot het bezoeken van zieken, stervenden en nabestaanden.

Nieuwe mogelijkheden

Toch zijn we ondanks alle beperkingen ook weer nieuwe mogelijkheden op het spoor gekomen. Pastoraal team, interim dagelijks bestuur (IDB), parochiebesturen, locatieraden en pastoraatgroepen hebben elkaar langs digitale weg toch regelmatig kunnen zien en spreken. Zo konden we elkaar goed op de hoogte houden van ieders wel en wee. Ook het initiatief van de pastorale brief is hier een resultaat van. Dat wij het komend jaar niet op onze lauweren blijven rusten, zal u niet verbazen. Wij staan bestuurlijk en pastoraal voor grote uitdagingen. Wij starten in de parochies de reguliere voorbereidingen voor de 1e Communie en het Vormsel weer op. We hebben, God zij dank, ook diverse huwelijksvoorbereidingen op de agenda staan. Ook

gaan we aan de slag met het voorzetten van de Synode gesprekken, want paus Franciscus heeft ons uiteindelijk 10 thema's aangereikt. Ultimo november zullen we, net als voor de zomer, in iedere parochie twee avonden organiseren waarbij opnieuw iedereen van harte welkom is. Ook blijven we ons beschikbaar houden voor het contact met de scholen, hoewel dat niet overal gemakkelijk verloopt. Waar we welkom zijn, worden ook mooie gesprekken met leerkrachten en leerlingen gehouden. Een bron van inspiratie voor de kerk van de toekomst! We zouden willen dat we op alle scholen welkom zijn. We moeten als pastoraal team echter ook de realiteit niet uit het oog verliezen. We blijven geconfronteerd met een krimpende kerk.

Toekomstperspectief

Voor mij als pastoor is het belangrijk om vooral de energie en het enthousiasme dat overal is, te behouden en in gesprek te gaan hoe we de toekomst willen gaan inrichten. Daarvoor is een projectgroep van bestuursvertegenwoordigers en een aantal betrokken parochianen uit alle parochies aan het werk gegaan om een nieuw pastoraal en bestuurlijk beleidsplan te ontwikkelen. Hierover heeft u in de parochiebladen al kunnen lezen. Ik hoop vurig dat in de gesprekken met de lokale gemeenschappen concrete voorstellen zullen opborrelen.

Devies

Tot slot wil ik u iets meegeven wat ik in mijn vorige leven altijd meegaf aan nieuwe collega's:

“Met alles wat je hebt geleerd en weet ga ik je de komende maanden met mij meenemen. Daarna is het uitgangspunt:

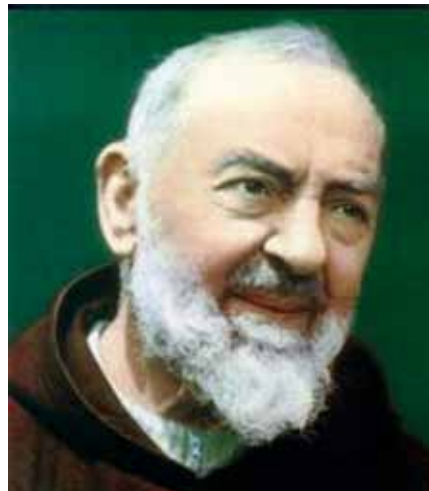
kom met antwoorden, niet alleen met vragen, kom met oplossingen, niet alleen met problemen. Over die mogelijke antwoorden en oplossingen gaan we het dan hebben.”

Nieuws van de Pater Pio gebedsgroep

Kapelaan Jaap Scholten

Missie van de gebedsgroep

De gebedsgroep is ervoor bedoeld om het gelovige leven in de parochie te stimuleren. En dat doen wij in de geest van

pater Pio. Dat wil zeggen: samen bidden en de sacramenten ontvangen. In de praktijk betekent dat, dat wij beginnen met een kort gebed en een welkom. Vervolgens wordt de litanie van pater Pio gebeden. Dan leest één van de deelnemers een brief van pater Pio en wordt daar uitleg over gegeven. Dan bidden wij een tientje van de rozenkrans, met intenties voor kerk en wereld. Er is biechtgelegenheid, en na de bijeenkomst vieren wij de Eucharistie.

Voortgang gebedsgroep

De gebedsgroep in IJsselmuiden is de twaalfde in Nederland. We-

reldwijd zijn er meer dan 10.000 van deze gebedsgroepen. Wij zijn in september met het vierde seizoen van de gebedsgroep rond pater Pio begonnen. Toen de beperkende maatregelen hun intrede deden is de gebedsgroep via 'Zoom' verder gegaan. Dat was even wennen, maar bleek toch ook wel goed te werken. En het heeft gezorgd voor continuïteit. In het voorjaar zijn wij weer begonnen om bij elkaar te komen, in de Vinkenhorst, tegenover de kerk in IJsselmuiden. Het moest weer even op gang komen, maar in oktober zaten wij qua aantal deelnemers toch weer op het oude niveau van vijftien deelnemers.

Voor wie?

De gebedsgroep is toegankelijk voor iedereen die zich kan vinden in de missie van de gebedsgroep. IJsselmuiden is geografisch gunstig gelegen, ongeveer in het midden van onze drie fusieparochies. Wij mogen dan ook parochianen begroeten van zowel de Thomas-a-Kempis, Norbertus- als de Christoffelparochie. Deze gebedsgroep biedt derhalve gelegenheid aan de parochianen van de verschillende parochies om kennis te maken met elkaar. Incidenteel komen er mensen van buiten de parochie en zelfs vanuit andere bisdommen (Haarlem en Groningen). Dat heeft ermee te maken dat dit de enige pater Pio gebedsgroep is die in het Noorden van het land bij elkaar komt.

Welkom

Mocht u een keer willen komen kijken en meedoen: elke eerste dinsdag van de maand komen wij om 18.00 uur bij elkaar in de Vinkenhorst aan de Burgemeester van Engelenweg 100 in IJsselmuiden.

Herfst - Allerzielen

Jeanne Gerretzen-Veldhuis

Gedenken

In deze donkere dagen worden wij, nu de wintertijd weer is ingegaan en de bladeren van de bomen vallen, met onze gedachten bijna als vanzelf gebracht bij onze lieve doden. Wie in het afgelopen jaar een dierbare verloor, zal in het bijzonder denken aan de kostbare mens die

HERFSTGEBED

Door Marinus van den Berg

Als de bomen kaler en kaler worden,
als we door de bomen heen kunnen kijken,
als we weer verder kunnen kijken,
zien we wat verborgen lag.

Als het grijzer en donkerder wordt,
de winter zich aankondigt,
als we de gordijnen vroeger sluiten,
meer naar binnen gericht leven,
als we zoeken naar geborgenheid en saamhorigheid,
zien we elkaar meer.

Als het kaler en kaler wordt in ons eigen leven,
mensen om ons heen wegvallen,
als het rammelt aan de ramen van ons levenshuis,
zien angst en onzekerheid hun kans.

Als de dagen grijzer,
de avonden langer worden,
als levensmoeheid ons soms overvalt,
dan groeit het verlangen om verder te kunnen kijken,
dan beginnen we uit te zien
naar nog verborgen licht.

Dan ontspruit de knop van hoop, die ons zegt:
"het komt goed...
de Algoede zal zich laten zien..."

Dan kunnen we verwachten en ons openstellen....

is gestorven en die node wordt gemist. Maar ook diegenen, van wie wij op een eerder moment afscheid hebben genomen, blijven in onze gedachten en in onze harten. En wij denken aan de vele slachtoffers die vielen bij natuurrampen, in oorlogen, bij verkeersongevallen of anderszins. We kunnen allemaal wel

invullen waar, wanneer en hoe.

Belofte

Mensen ontvallen ons, zoals de bladeren van de bomen vallen. En dat verlies roept verdriet op, weemoed naar tijden, die voorbij zijn. Niet voor niets wordt Allerzielen in de herfst gevierd. Ja, inderdaad, gevierd. Want wij gelovige mensen weten van de graankorrel, die in de herfst sterft maar na een winterslaap in het voorjaar weer nieuw leven brengt. We nemen met veel pijn en verdriet afscheid van gelief-

den, maar mogen op grond van wat Jezus ons belooft, geloven dat er voor hen in het Huis van de Vader plek is om voor altijd verder te leven. Troostvolle woorden, maar zeker niet gemakkelijk voor wie nét een dierbare heeft verloren. Kúnnen we dat geloven?

Adieu

Toen mijn opa vele jaren geleden overleed, was mijn oma er absoluut van overtuigd dat ze hem zou weerzien. Pater Ribberink, bij velen in vooral Zwolle nog wel bekend, eindigde zijn preek met: Adieu, André! Adieu: tot bij God! Ik wens ons

allen een goede tijd van herdenken en gedenken toe en bid dat we kracht en steun mogen putten uit ons geloof in een eeuwig leven bij God.

Het gedicht van Marinus van den Berg (zie kader) spreekt mij zeer aan. Ik deel het graag met u!

Diaken Michael Buikx

Echt nodig

Toen ik vorig jaar op pelgrimage door Frankrijk vertrok, van de Belgische naar de Italiaanse grens, kreeg ik van goede vrienden een zakmes. Ik koester het, ook als herinnering aan de fijne gesprekken met hen. Enige nadeel: het heeft geen kurentrekker. Zodoende moet ik steeds even uit mijn autonomie en comfortzone om contact te maken met anderen. Dit soort kleine tekenen is voor mij "De weg, de waarheid en het leven": je ontvangt steeds wat je werkelijk ten diepste nodig hebt. Niet een 24-delig zakmes, wel de ontmoeting met anderen.

Volgens Mattheüs

Dit jaar liep ik verder, van de Italiaanse grens naar Assisi, waar ik vlak voor 4 oktober aankwam. Ik ging voor de vespers naar de Franse zusters Clarissen en werd uitgenodigd te assisteren in de mis. Dat was de vervulling van een diep verlangen van me. Hoewel mijn Italiaans er niet goed genoeg voor is, eerder "latino macaronico", mocht ik toch het

Evangelie voorlezen. Die dag was het Evangelie 'selon Saint Mathieu'. U kent het wel: "Mijn last is licht, mijn juk is zacht..." Na 1800 km wandelen met een rugzak kwam dat wel binnen.

Licht en ruimte

Lichamelijk had ik dit jaar geen centje pijn, maar geestelijk had ik 57 jaar aan ballast meegezeuld. Nu kwam er, onder het kruis van Damiano, licht en ruimte. Het kerkelijk nieuws uit Vlaanderen speelde daarbij een rol, de frustraties die ik als teach-a-holic had opgelopen maar ook het besef dat angst vaak mijn drijfveer was: "Wat vindt men ervan? Hoor ik er wel bij? Ben ik wel goed genoeg? Alleen door hard te werken, beter en origineler dan anderen, kan ik me staande houden." Onderweg overwon ik mijn angst voor honden, door ze met "fratello cane" aan te spreken. En ik leerde voelen dat ieder mens, dus ook wie afwijkt van 'de' norm (?), en ook ik, geschapen is naar Gods beeld. Dus goed zoals je bent. Met al je talenten en kwaliteiten. En met je schaduwzijden ook. Daar mag je best aan

werken, maar wijs jezelf of een ander niet af. En maak kleine stapjes, om in contact te blijven met je ziel en met anderen.

Wederkerigheid

Dan blijkt zomaar dat je als afhankelijke voorbijganger ook voor anderen van betekenis kunt zijn. Een italiaans meisje, zo oud als mijn derdeklassers, kwam vragen of ik in Assisi wilde bidden voor haar hartsvriendin met een ernstige ziekte. Door medepelgrims of mensen bij wie ik mijn tent mocht opzetten te antwoorden op de vraag waarom ik onderweg was, kregen zij de ruimte om zelf hun hart te luchten. En zelfs het vragen om gastvrijheid of water gaf mensen zichtbaar de vreugde om die te kunnen geven en daardoor een klein beetje deel te worden van de reis. Ook mensen in Nederland die, digitaal of in gedachten, hebben meegeleefd, zijn zelf een beetje op pad geweest.

Cadeautjes

In dat drukke touristische Assisi ken ik niemand, dacht ik. Maar toch liep ik op 4 oktober Peter van der Weide tegen het lijf, die net pastoor was toen ik in de Verrijzeniskerk van Zwolle diaken werd gewijd. We genoten beide van dit cadeautje dat Franciscus ons zo gaf. Toen ik door een woonwijk liep stapten er twee zusters in hun auto. Niks bijzonders hier. Opeens: "Ah, c'est notre diacre!" (Hee, u bent onze diaken!). Dat woordje 'onze', om herkend, gezien en gewaardeerd te worden, emotioneerde me enorm.

Goed zoals je bent

Met een blij en dankbaar hart keer ik terug naar Zwolle, naar mijn gezin, de school en de parochie. Ik ben bereid over de

reis te vertellen- maar vooral wil ik blijven luisteren. Ontvankelijk voor de kleine dingen in het leven van elke dag. Wees niet bang, je mag er zijn, je bent goed zoals je bent. Het is goed zo.

<https://www.pindat.com/pindata/user/michaelsvoetocht/2022-10-04>

Zuster Consolatrix en haar talent

Diaken Leon Everts

Wankel begin

In de jaren zeventig (1974-1978) volgde ik de opleiding tot A-verpleegkundige in het katholieke ziekenhuis Westeinde in Den Haag. Ik was aan het begin van de opleiding nog protestants. In deze opleiding kwam ik opnieuw in ontmoeting met de kerk, maar nu de katholieke kerk. Dit ziekenhuis zou mijn leven een totaal andere wending geven. Een van de hoofdzusters heette zuster Consolatrix. Toentertijd waren bijna alle hoofdzusters nonnen. Ik heb nooit geweten wat deze naam betekende. Pas later kwam ik hier achter. En ik had meteen door dat deze zuster haar naam eer aan deed. Ik kwam op haar afdeling te werken. Mijn tweede afdeling: chirurgie. Ik was nog een broekie van 19 jaar. De eerste dag had ik mij prompt verslapen. Iets waar ik een gruwelijke hekel aan heb. Mij verslapen of ergens gewoon te laat komen. Dat is niet aan mij besteed. Maar toen even wel.

Kunst van het beste

Met het schaamrood op mijn kaken kwam ik de zusterpost

binnen: “Zuster, ik heb mij ver-slapen”. “Kom, je zult wel niet gegeten hebben, neem even een boterham en een kop koffie”. Ze nam mij mee naar de keuken. “Je zult hier een goede tijd hebben, doe je best”. Ik hoor het haar nog zeggen. Ik was verbaasd. Wat een hoofdzuster. Een ding had zij direct bij mij bewerkstelligd: voor deze hoofdzuster ga ik door het vuur. En ik was niet de enige. Ze verstond de kunst om het beste bij iedereen naar boven te halen. Daar had zij niet voor gestudeerd en dure managementcursussen had zij niet gevolgd. Dat bestond eigenlijk nog niet. Maar zij had dit ook niet nodig. Ze had het gewoon in haar vingers en het kwam uit haar hart.

Voor patiënten was zij echt een troost. Ook hierin gaf zij alle leerling-verpleegkundigen het goede voorbeeld. Zuster Consolatrix wist misschien niet dat zij trekken had van Maria, de Moeder van de Heer. In de litanie van Maria spreken wij uit: Maria, Troosteres van de Bedroefden ofwel Maria Consolatrix. Er gaat troost uit van Maria. Onder aan het kruis bij haar zoon Jezus

wordt zij Moeder van heel de mensheid. En dit heeft diaconale aspecten: Troosteres van de bedroefden en heil van de zieken.

Maria heeft Jezus aan de wereld gegeven. De ware Mariadevotie is niet alleen het bidden van de rozenkrans en haar litanie. Dit

is goed en het liefst elke dag. Maar het zet ook aan tot een cultuur van geven, een cultuur van de liefde. Roept op tot diaconie. Maria is niet op de vlucht voor onrecht, zij wendt haar hoofd niet af voor onrechtvaardigheid, zo pal onder het kruis. Zij kijkt niet de andere kant uit. Zij blijft staan: Stabat Mater.

Er is een leven van onrecht. De oorlog in Oekraïne en elders in de wereld, de vluchtelingen-crisis, de armoede ver weg en dichtbij, de etnische conflicten, de beschadiging van de aarde en het milieu, de eenzaamheid van mensen ver weg en dichtbij. Met hart en ziel zullen we ons daarvoor inzetten. Niet alles kan worden opgelost. De zieken bezoeken en troost zijn, tranen drogen van mensen die geslagen zijn, harten helen van mensen die gebroken zijn. De wereld schreeuwt om Jezus. Hij is zo nodig, zo nodig. We mogen als Maria Jezus aan de wereld geven.

Zuster Consolatrix heeft dit gedaan. Wat mooi dat haar naam ook haar programma is geworden!

Colofon

De pastorale brief is een uitgave van het pastoraal team. De brief is gericht aan alle parochianen. De leden van het pastoraal team zijn als volgt te bereiken:

Ton Huitink:	06 - 20 57 06 69 pastoorhuitink@gmail.com
Jaap Scholten:	06 - 31 17 93 54 j.scholten@pastoraalteam.com
Jeanne Gerretzen:	06 - 12 78 24 35 j.gerretzen@pastoraalteam.com
André van Boven:	06 - 57 54 11 73 a.vanboven@pastoraalteam.com

Vieringen online

Een aantal weekendvieringen in onze parochies zijn te volgen op de site www.kerkdienstgemist.nl. Kies op die site eerst de gewenste plaatsnaam en gebruik daarna de hieronder vermelde zoektermen:

Zwolle:	'OLV Basiliek Zwolle'
Dronten:	'Ludgeruskerk'
Lelystad:	'Petruskerk'
IJsselmuiden:	'O.L. Vrouwe onbevleete ontvangen'
Kampen:	'Buitenkerk'

Herfte Wijthmen is te vinden op www.youtube.com
Zoekterm: 'RK kerk Herfte Wijthmen'